

עין משפט
גר מצוה

אמר אסורין ואסורין בכל שהו י"ג. פ"ה מיני' נחמין ויון נאך
שנתערב באלף חמיות עזאמרין לקמן גמ' דדבר שנחמין
קקשהיב ועבודת כוכבים אורח שנעזרת באלף אורח
ושער בחלב חמית כשר שנעזרת בחלב ואסרם גיט' וחומר
ונתעברה באלף חמיות דהיתר

כל מקום שנחשבו שם
ולן: יין נסך. חבית באלף
מערבה באלף לירות שאין
מי איסורי הנאה כדאמרן

ברנב"י אלו אסורין ואוסרין כלל
אפי' אחד בנפלה אחד בנייל ואוסרין
חמיש: עובדא דרובא. **רובא** עשרה
עבדא כובכיס: ועורא לכובין. דהו
בזין עשרה (לעיל כ:). **ולאורי** מלע
והולן עשמוני דבורה. **אורי** האה
הן ובמס' קדושין (ד. ט.) מפרש לה:
ושבר גזיר. **לאורי** האה הוא
דכתיב (מדבר יז) ונתן על האר אשר
חתת וזבת סעמיס: **ופער** חמור.
דאסור דהאיה כל זמן שלא נפדה:
ובשר חמלן. חמישה כשר
שומכיה חמלן ואסורה גטין
טעם וחזרה ונתעברה באלף חמישה

(א) רש"י ד"ה ונשר בחלב
וסי' בחלב כמותן טעם
הסיד ונאן צ"ל הפסקה
גמרא ואח"כ צ"ל ד"ה
דבר שנמנץ ואח"כ ד"ה
שער טיר דבר הנמכר
ואח"כ ד"ה תרתי:

[א] במשנה ושעיר
המשתלח. נמחק. וכן
בירושלמי וירף. ור"ש
ליפא ועי' תוס' ונחיש עב
א' ד"ה אלל. ומיהו הוה
מני למיתני איברי שה"מ
למ"ד טו':

[illegible]

ואיסורי הנאה. לראובן ממנו לשבימנוה דחשיב איסור דידהו הוא הלך בטעל אבל ממנו פרנסה בטפח הואיל ואין דרכו להננות בטעל ומשליך אחד מהן לנהר והשאר טומן לכללו ומחשיבה נגיילה אפי"ז דדבר שבמניין הוא כיון ללא איסור הנאה הוא בטעלה כדכונה וחדש של כלכלים ואינן שרי בליליים: **אזוי פרך.** מקום וכן רימוי נדן אם של ערלה או של בלוי הכרס וכן ומתעבירי בלחץ כולן ידלקו: **חטא ולי הכס.** בפרך דרסן ומימינה לוי בניהם שטעלה (כמה נא): וביצימות בהערל (דף פא:): **וליתני כדורו של בניהם לענין חזק כפסח.** דדבר שבמניין הוא ואיסורי הנאה: **הינים כתיבין.** שקיל דחלף ושי כדכונה ואינן נשמו כהנאה אבל יין שנעשר ביו כולו איסור כהנאה: **הכלל להננות.** להריות על המשעה: **יין נפך.** ממש חציב חציב ממדת כהנאה חזק ממנו אזהר חציב אבל יין ביין כולו איסור כהנאה: **פסס יין אפי"ז יין ביין מופר.** כהנאה חזק ממנו אזהר יין חזק הלכה: **מנתי**

אחר: **למעוטי** רבר שבטנין ואין איסורי הנאה. לכאורה משמע גיד הנשה (חולין דף ק. וס) דקמייהם הם דחמינת נבילה אינה נעלה ה"ל לתלמודא לאחויי ומנתי' דהתם ולמפרסא מייניה אהדיא אהדיא לכל ולא איסורי הנאה שלא ירד לשנות רק הינא דליכא מרמי וכה"ג א"ל לשנות אע"ג דמחייב עליהו. ויפין חוס' חולין דף ק. שילי ד"ה שאני: הנאה דלא הו' נמשכו אלא בעל כיון דלא הו' דבר שבמנין סוכפדי' דרישא היינו שלא ירד לשנות דבר שבמנין ולא איסורי הנאה אבל נמשכו כולו דכפרישית ושמו' לא לישב למטווי דסופא נמי דהיינו כגון חתך כפסא שאסור כנאסה וכו' נמשכו אפי' בלא חשיבות יחא דלמעוטי דרישא ודסופא ממעט הק' ב' דכריש שהקשה התלמוד (נפסחים טז:) חתך נמשכו: **אמר** דא הלבב ברשב"ג בחבית' דא ממני' דקתי' יין נסך נמשכו ואוקמינן נחבית' בין החציות ואקלר' נמנ' לפי שאינו בעל למיחיה וכן הק' היתר ד"ה ביטול אבל כל

במצב שולית למימד דבר לאשמועין דמשהו זה אינו דע"כ מיירי
במחיצה חסומה הראויה להעביר דלי במחיצה כל דבר פשוט
דבעטלה וליכא חסום משום דהוי איסור הנאה לא בעטלה אלא שפין
דלי חסומה שדיר ערלה (ורולאס) וכלאי הכנס איסורי הנאה מינה
א"אפ"ה אמרינן יעלו בחדא ומתאחים אלא ודאי מיירי במחיצה
ששומה כי היא דחולין אלהא דדר מני ליה א"ע"י דבכר חנה ליה
ההתם ולכן הוי פריך ולימיר מחיצה של נבילה וא"ת דקמתי לה
במנחת' על כרחך אמרינן בחצות סתומות כיון דחתיי רית ליה
וא"ת אמאי מנייה הכא אלא כבר חנה ליה התם במנ' ערלה (פי'
מ"י) דקמתי ומציות סתומות וז"ל דליטערן לאשמועין סומרא אפי'
בסתם י"ט א"ע"פ שהוא מדבריהם ועוד איכא למימר דיי"ח הכא
במחיצתין עיקר הוא למימדן לקח א"ע"פ שנהה בכר סתומות
לחארים הכ"ר אצל שאר דברים שחיי שניה אותן כאן כי אם אגב
גירא דין נקח שם אי אומר שלא חש לשנות אותם השניים במקום
אחלה למעוטי דלא הוי במשהו וא"כ פליגא דך דהכא ושהיה דפ'
שום דהוי דכר שבמנין א"ע"י דלא הוי איסורי הנאה ודאי דל"כ
נראה לי למעוטי דקאמר הכא היינו דלי חסוי דהכא דכר שבמנין
פ"ק ד"ק (ד"ה ה.) למעוטי מסור ומפגל דהו נמי פי' שלא יד'
אי נפי' אשמוע' איסורי הנאה ב' הכא הוי ודאי למעוטי איסורי
לקמן וקשה והשתא לא הוי למעוטי דיספא דומיא למעוטי דרישא
ג"מ אמת הוא דהוי במשהו וסיפא דאמת דלחת למעוטי דליה הוי
אלא דיר לשנוא דאמ מ"מ אמת הוא דלחת איסורה דליה במשהו
דיר שבמנין דהא אפי' תעורבות דחמך בעלמא הוי במשהו והשתא
היה חסית נבילה וחמך בפסח מיהו הא לא ממוקמא אלא לרב דלמר
ירבב ברי' דעובר ברכות ב' וא"ת וי פליג רשב"א אסתם
דוי' דרשב"א ודקי לה לענין שלא יוכל למכור כל אחד ואחד לבדו
תעורבות (פחד) ויכל למכור חמך מדמי מניח שני:

217